

Skiljelinjen

Evangelisten Johannes beskylls ibland för att vara antisemitisk eftersom han ofta talar om ”judarna” i negativa ordalag. Han berättar till exempel att Pilatus gick ut till judarna och sade till dem: ”Jag finner honom inte skyldig till något brott” (18:38). Pilatus föreslog därför att han skulle frige judarnas konung åt dem. Då skrek de: ”Inte honom utan Barabbas”. Johannes kommenterar: Barabbas var en upprorsman (18:39).

Men så vitt är bekant var Johannes jude – liksom Jesus själv är. Det var också Petrus som på pingstdagen talar till israeliterna och påstår att de med hjälp av hedningarna spikade ”upp honom och dödade honom” (Apg. 2:23). Petrus upprepar denna anklagelse i flera senare tal: ”Livets furste dödade ni” (Apg. 3:15). ”Ni korsfäste honom” (4:10).

Kanske är det för den som städat ut Gud och Bibeln ur sitt livs rum, svårt att se den skiljelinje som inte dras etniskt eller nationellt utan religiöst och tankemässigt. För Nya testamentet drar den inte mellan judar och andra folk eller mellan israeler och palestinier. Nej, den skiljelinjen går mellan fåren och getterna (Matt. 25:31–32). Den går mellan de som tror på Jesus som Messias och de som inte gör det, mellan Guds folk och djävulens barn.

Låter det hårt? Kanske det, men så talar Jesus själv: ”Ni har djävulen till far” (Joh.

8:44). Det säger Jesus till dem som vill döda honom – Guds egen Son, Messias (8:40). Jesus påstår att vad han har sagt är sant: ”Men jag säger sanningen, och därför tror ni mig inte!” (8:45). Sanningen är inte alltid populär.

Men varken Johannes eller Jesus talar om judarna som folk eller nation, att alla juder skulle var Guds folk – eller djävulens. Nej, skiljelinjen går rakt igenom det judiska folket likaväl som tvärs igenom alla andra folk. Paulus talar på Areopagen i Aten om att Gud länge har haft överseende med okunnighetens tider, men nu befaller han *alla* människor *överallt* att omvända sig” (Apg. 17:30, min kurs.). Paulus är inte mindre tydlig i ett av sina brev: ”Här är inte jude eller grek, slav eller fri ...” (Gal. 3:28).

Även om Jesus vet att de judar som ville döda honom är ”Abrahams barn”, hjälper det dem inte (Joh. 8:37). Detsamma gäller i dag. De judar som inte vill erkänna Jesus som Messias, är inte hjälpta av att kallas Guds folk eller Abrahams barn. De behöver – som alla andra – omvändelse och tro på Jesus som den Utlovade. Det finns, som Petrus frimodigt förkunnar för Stora rådets medlemmar i Jerusalem, inte frälsning hos någon annan än hos Jesus. ”Under himlen finns inget annat namn som människor fått genom vilket vi blir frälsta” (Apg 4:12).

Låter det kategoriskt? Det är just vad det är. Hörnstenen blir för många ”en stötesten, en klippa till fall,” som Petrus skriver (1 Petr. 2:7–8). Simeon profeterar så rätt när han om den nyfödde på tempelplatsen säger till Maria, Jesu mor: ”Se, han är satt till fall och upprättelse för många i Israel och till att vara ett tecken som väcker motstånd. Också genom din själ ska det gå ett svärd. Så ska många hjärtans tankar uppenbaras” (Luk 2:34–35).

Det är genom Ordets förkunnelse och korsets predikan som det blir klart hur människor ställer sig, om man verkligen tillhör Guds folk eller ej. Guds ord är som ett svärd. Det väcker hos några nyfikenhet, en lust att höra mer och ett entusiastiskt mottagande. Men motståndet mot Jesu predikan finns där också. Vi kan inte bara förvänta oss tro och tacksamhet hos Ordets hörare. Också gensägelse, vrede och hot hör till responsbilden. Det behöver vi påminnas om. Evangeliet drar även med sig strid, förföljelse och lidande. Det gäller för lärjungarna likaväl som för Mästaren. Missionsledare Daniel Ringdahl skriver personligt i ämnet först i detta nummer (s. 4–8).

Den modiga och frimodiga finska riksdagskvinnan Päivi Räsänen ger oss ett exempel att följa – att inte tystna, att inte sluta stå upp för sanningen. Hon berättar själv i ett tal vad hon har fått utstå i de finska domstolarna, som nyligen friat henne även i andra instans. Talet förmedlas av Anders Lundberg (s. 9–13).

När de första svenskarna blev kristna var det också kamp och strid. Cédric Placentino

fortsätter att ge oss pusselbitar till bilden av vår lands kristnande (s. 14–19).

För dem som har arbetat framgångsrikt för att riva ned tron på Bibelns Gud har evolutionsläran varit ett kraftfullt instrument att underminera Guds kyrka med. Den läran saknar egentligt stöd i Bibelns egen redogörelse för tillvarons och arternas uppkomst. Likväl finns många som vill försöka kombinera två motstridiga redogörelser för vårt ursprung. Men hur kan en skapelsetroende då förhålla sig till vetenskapen. Björn Nissen presenterar en nyligen utkommen antologi i ämnet, *Biblical Creation on Solid Ground* (s. 20–24).

Petter Kollberg har läst ett större verk om försoningen som förtjänar uppmärksamhet (s. 25–26).

Under vinjetten ”Tyckt och tryckt” anknyter Rosaria Butterfield till ämnet för förra numrets ledare (självalda pronomina). Hon var tidigare en ledande förespråkare för olika sexuella varianter legitimitet och rättigheter, när hon blev kristen för drygt tjugo år sedan. Under året har hon gjort en tydlig kursjustering. Nej, hon har offentligen gjort bättring (s. 27–30).

Vi avslutar med Luther som inte på något sätt var främmande för förföljelsens realiteter och villkor (s. 31–32).

Peter Henrysson
redaktör